

AAN TAFEL MET MARIA COMINOTTO

„Je engagement als vrijwilliger groeit omdat je er enorm veel voor terugkrijgt”

Klokslag half twee belt Maria Cominotto bij ons in Schorvoort aan. Haar fiets is perfect geparkeerd. Wanneer zij zich gezet heeft, haalt ze onmiddellijk 'de goeie ouwe tijd' boven van toen ze nog in Schorvoort woonde. Haar vader had er het bekende granitobedrijf 'Cominotto'. Hij was altijd trots dat ze hadden meegewerkt aan de bouw van de kerk. De vloer in de kerk van Schorvoort werd ter plaatse door de werkmensen van Cominotto gegoten in gewassen kwarts en is uniek. Maria is ook in die kerk getrouwd. Het deed haar zichtbaar deugd terug in Schorvoort te zijn.

Je bent als vrijwilliger erg actief binnen het parochiegebeuren. Is dat iets dat je met de paplepel meegekregen hebt?

Mijn vader zong in het Gregoriaans koor van het Begijnhof of het koor van het Heilig Kruis, en in september was er ook de processie van het Begijnhof. Als kind ging ik altijd kijken maar als jongvolwassene werd ik erbij betrokken en vroeg men mij om de kindjes mee aan te kleden. Zo mocht ik Jeanneke, een bewoonster van het Begijnhof, helpen om de zusterkes aan te kleden. Dat verliep heel strikt, zoals de regels het voorschreven: een bruine pij, een witte bef, een wit lint, een kap, een zwarte sluier, een paternoster en een koord. Dat alles werd en wordt bewaard bij de zusters Clarissen. Toen wilden alle kindjes mee in de processie, nu willen ze alleen nog strooimeisje zijn, en zeker geen nonneke.

Via dit engagement kwam ik in de voorbereidende vergadering terecht en bezocht ik de scholen om er briefjes uit te delen aan de kinderen. Toen pater Rosseels in het Begijnhof actief werd, richtte hij een werkgroep op o.l.v. dokter Van Tichelen. Die volgde ik als voorzitter op. Ik stelde een draaiboek op over de processie en dit draaiboek wordt nu doorgegeven aan de hernieuwde werkgroep rond de processie zodat deze mooie traditie blijft bestaan.

Hoe kwam je dan terecht in de Sint-Pieterskerk?

Pastoor De Rop kwam in de klassen van Sint-Victor vragen of er kinderen wilden komen zingen in het Knapenkoor van de Sint-Pieterskerk. Mijn oudste zoon was direct enthousiast en dus ging ik als mama mee naar de mis. De stap om zelf mee te zingen was klein en zo kwam ik terecht in het Sint-Pieterszangkoor o.l.v. Herman de Houwer, die we onlangs nog

gevierd hebben. Nu is Hyacinth Keersmaekers de dirigente, maar dat is ze ook van het koor Fusionata, zodat deze koren regelmatig samen zingen. Ondertussen ben ik voorzitter van het koor geworden. Ik stel de vergaderagenda op, verwittig de bestuursleden, ontvang de complimenten en de opmerkingen. November 2020 wordt onze feestmaand. Het koor bestaat dan 100 jaar en dit jubileum vieren we met vier concertmissen. Elke zondag zal een ander koor zingen en er zal een kleine tentoonstelling over 100 jaar Sint-Pieterszangkoor in de kerk te bezichtigen zijn.

Namens het koor zit ik in de parochieraad. Daar worden de vieringen meegedeeld, je hoort wat er in de verschillende verenigingen leeft, wat er georganiseerd wordt, we krijgen uitleg over Broederlijk Delen, soep op de stoep... en daarna deel ik dat tijdens de repetitie mee aan de koorleden. Onze repetities hebben elke dinsdagavond plaats van 19.00 u. tot 20.30 u. in de Sint-Pieterskerk. De drie eerste zondagen van de maand luisteren we de eucharistieviering op met gepaste liturgische gezangen.

De toneelgroep 'Veredeling Vosselaar' ligt je ook na aan het hart.

Mijn echtgenoot speelde daar toneel en toen regisseur Johan Dirckx me vroeg voor een rolletje als de jongste dochter Rosalie uit 'Het gezin van Paemel', hapte ik toe. Nu ben ik productieassistente, de link tussen de professionele regisseur en de acteurs. Wanneer hij bijvoorbeeld aanpassingen aan het decor wenst, zorg ik voor overleg. Ik zoek de rekwisieten bij elkaar, open en sluit bij elke repetitie de deuren, zorg voor koffie, volg de tekst, help de acteurs tijdens de repetities als ze stilvallen, zet alles klaar zoals het bordje zalm of de wijn, maar ruim daarna ook alles op.

Dan is er nog jouw gezin.

Wekelijks ga ik met mijn schoonmoeder van 94 iets drinken, bij mijn moeder van 92 ga ik poetsen terwijl zij kookt, want zij is nog heel alert en actief. Twee van mijn kleinkinderen wonen vlakbij en die ga ik van school afhalen, de andere vier wonen in Londen en het contact met hen verloopt meer via PC. Om de 14 dagen ga ik wandelen met iemand van Muylenbergh en wij zijn ondertussen echte vriendinnen geworden. Samen een koffietje drinken, de nieuwe mode bekijken, wandelen in het zonnetje, kortom samen genieten.

Worden vrijwilligers voldoende gewaardeerd?

Je wordt gevraagd, je gaat erop in, je kan er jezelf in uitleven en je engagement groeit omdat je er enorm veel voor terugkrijgt. Je leert andere mensen kennen zodat je er ook vriendinnen aan overhoudt. Het is leerzaam en verrijkend. Soms vraagt het tijd en inspanning, maar je krijgt er veel voor terug. Gelukkig word ik thuis door mijn echtgenoot gesteund in alles wat ik onderneem, anders kan ik die engagementen niet op mij nemen en daar ben ik hem dankbaar voor.

Je moet ook weten dat je nooit voor iedereen goed kunt doen, kritiek hoort erbij en van je fouten kan je alleen maar leren. Het is fijn als je gewaardeerd wordt maar daar mag je niet vanuit gaan. In de Sint-Pietersparochie is er in september na de misviering in Sint-Pietershoek voor alle vrijwilligers een etentje, zo'n bedankje geeft je opnieuw energie, maar daar doe je het als vrijwilliger niet voor.

Vlaanderen heeft trouwens een rijke geschiedenis van vrijwilligers. Zo zijn er de World Choir Games met meer dan 500 koren vanuit alle werelddelen. Dit jaar heeft dit evenement plaats in Vlaanderen, van 5 tot 15 juli. Vlaanderen is uitgekozen omdat het verenigingsleven hier enorm leeft en alles goed georganiseerd wordt. Koren van heel de wereld komen naar Gent en het Antwerpse Sportpaleis. Zonder vrijwilligers zou dit niet tot stand kunnen komen.

Wat zou bijvoorbeeld het Rode Kruis zijn zonder vrijwilligers? En wat met onze eigen parochie? Geen misdienaars, geen koor, geen voorlezers, geen koperpoetsers, geen mooie bloemen, geen kerststal en ga zo maar door. Vrijwilligers zijn de slagroom en de kers op de taart!

Maria Cominotto is één van die 750.000 vrijwilligers die zich in Vlaanderen inzetten.

Sommigen doen dat elke dag opnieuw, anderen maken zich met momenten vrij. De één geeft veel tijd, de ander wat minder. Maar één ding hebben ze gemeen: de vrijwilligers zetten

zich onbezoldigd en uit vrije wil in voor onze kerk en/of voor een vereniging. Ze zetten hun talenten in en doen dat met veel plezier en voldoening. Om al die mensen, die vaak achter de schermen hun steentje bijdragen, te bedanken is er „Dé Week van de Vrijwilliger” van 29 februari tot 8 maart. Wij bedanken hen alvast met dit interview en willen laten zien dat we die inzet niet vanzelfsprekend vinden.

Dirk Mertens, André Van Bourgognie (foto)